

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕСУДЕ
ДАНА 26. ЈУНА 2015. ГОДИНЕ**

Председник већа: Добар дан свима. Седите молим вас.

Председник већа утврђује да су на објављивање пресуде приступили:

- заменик тужилаштва за ратне злочине у Београду Снежана Станојковић,
- пуномоћник оштећених адвокат Марина Кљаић,
- оптужени Драган Митровић са браниоцем адвокатом Војиславом Вукотићем,
- оптужени Драган Лончар са браниоцем адвокатом Николом Николићем,
- оптужени Мирко Опачић са браниоцима адвокатом Бранкицом Мајкић и адвокатом Душаном Игњатовићем,
- оптужени Мирослав Милинковић присутан, са браниоцем адвокатом Радојем Алексићем за кога се по заменичком пуномоћју јавља адвокат Никола Николић и
- бранилац окривљеног сарадника Жарка Милошевића адвокат Мирјана Абдоли.

Молим вас устаните.

Судско веће је након већања и гласања једногласно, а председник већа јавно објављује следећу

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

Окривљени Драган Митровић са личним подацима као у списима предмета,

Окривљени сарадник Жарко Милошевић са личним подацима као у списима предмета,

I

КРИВИСУ

Што су:

У време унутрашњег (немеђународног) одржаног сукоба, који се у току 1991. године одвијао на деловима територије Републике Хрватске, тада у саставу Социјалистичке федеративне Републике Југославије, између организованих

оружаних формација територијалне одбране и милиције, састављених претежно од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране, и с друге организованих оружаних формација Републике Хрватске, Збора народне гарде и милиције, као припадници територијалне одбране Сотин и милиције, у периоду од октобра па до краја децембра месеца 1991. године, у насељу Сотин и околини, кршећи правила међународног права садржаног у члану 3 став 1 тачка 1-а Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, у вези са чланом 13 став 1 у вези са чланом 4 став 1 тачка а, допунског Протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба у Протоколу 2,

вршили убиства

појединих цивилних лица, припадника цивилног становништва несрпске националности који нису припадали ни једној оружаном формацији, нити су учествовали у војном операцијама, па су тако:

1. Окривљени сарадник Жарко Милошевић и оптужени Драган Митровић

Неутврђеног дана октобра месеца 1991. године, на локацији званој Водице, на обали Дунава, у близини Сотина, заједно са сада покојним НН званим „Цволе“ извршили убиство два цивилна лица на начин што су у групи од око 15-ак припадника територијалне одбране и станице милиције вршили претрес терена, којом приликом је окривљени сарадник Жарко Милошевић у једној викендици затекао Стјепана Штера и Снежану Блажевић цивилна лица, те пошто их је извео напоље и повео према осталим присутним припадницима наведене оружане групе, у једном тренутку одгурнуо је ногом Стјепана Штера и потом у њега испалио рафал из своје аутоматске пушке, а готово истовремено у истог оштећеног пуцао је из своје аутоматске пушке и НН звани „Цволе“ сада покојни, повикавши одмах иза тога „И њу, и њу“, што се односило на Снежану Блажевић, да би одмах затим, а након њених речи „Немојте мене“, у њу испалио кратак рафал из своје аутоматске пушке оптужени Драган Митровић и тако их обоје на лицу места убили.

2. Окривљени сарадник Жарко Милошевић

Неутврђеног дана новембра месеца 1991. године у винограду поред Дунава у близини Сотина убио Марина Кушића, цивилно лице и то тако што је, након што су он, командир станице милиције Мирко Ковачевић и Вељко Васиљевић, сада покојни, извели оштећеног из просторије станице милиције Сотин и одвели га на обалу Дунава да им покаже где се налази његов сакривени пиштољ, у повратку према Сотину, без икаквог стварног разлога и повода, пуцао из своје аутоматске пушке у оштећеног и на лицу места га убио.

3. Окривљени сарадник Жарко Милошевић и оптужени Драган Митровић

Дана 27.12.1991. године у околини Сотина, и то окривљени сарадник Жарко Милошевић и оптужени Драган Митровић, извршили убиство 13 цивилних лица несрпске националности и то Марка Филиповића, Кате Филиповић, Славице Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалене Кушић, Ивице Матијашевић, Андрије Рајса, Марка Рагуџа, Мирјане Рагуџ, Мирослава Рагуџа, Хенриха Силија и Жељка Војковића, и то тако што су:

Дана 26.12.1991. године у Сотину и то окривљени сарадник Жарко Милошевић, као комадант локалне територијалне одбране у присуству још неколико припадника Месне заједнице, договорно донели одлуку да се са списка мештана несрпске националности иселе одређена лица и аутобусима пребаце на територију коју су контролисали Хрватски органи власти, а ради смештаја новопридошних избеглица српске националности из западне Славоније, а окривљени сарадник Жарко Милошевић издвојио и пописао 13 наведених цивилних лица које истог дана треба привести у просторије локалне станице милиције и сутрадан одвести на неку локацију и тамо их све убити и да такву одлуку у погледу привођења реализује он са појединим припадницима локалне територијалне одбране и милиције, што он и чини, тако што прво одлази у станицу милиције где присутним припадницима саопштава да истог дана треба да приведу и задрже у станици милиције ових 13 цивилних мештана, који су одмах у наведеном смислу тако и поступили, и тако што је оптужени Мирослав Милинковић, тада у чину капетана прве класе ЈНА и истовремено у својству комаданта позадинског батаљона из састава 80. моторизоване бригаде ЈНА и комаданта места Сотин, на тражење окр. сарадника Жарка Милошевића, одобрио војни камион са возачем за потребе Територијалне одбране, незнајући у коју сврху Територијалној одбрани треба наведени камион, и тако што је сутрадан 27.12.1991. године овај камион обезбедио и посредством Драгана Тодоровића, члана његове команде, дао на располагање окривљеном сараднику Жарку Милошевићу, који је исто јутро претходно појединачно упознао са наведеном одлуком о привођењу и ликвидацији оптуженог Драгана Митровића припадника локалне милиције, НН званог „Цволе“ сада покојног, затим двојицу идентификованих припадника милиције против којих је истрага у прекиду и још неколико припадника милиције и територијалне одбране неутврђеног идентитета, на шта су сви они добровољно пристали, након чега испред станице милиције окривљени сарадник Жарко Милошевић уводи све оштећене у товарни део војног камиона, којим је управљао војник из састава присутних припадника ЈНА, неутврђеног идентитета, потом седе у кабину камиона са возачем и крећу регионалним путем ка Товарнику, док оптужени Драган Митровић и Драган Лончар и остали припадници територијалне одбране и станице милиције, неутврђеног идентитета, крећу за њима са неколико путничких аутомобила, па након што су прошли поред контролног пункта без контроле и задржавања и по изласку из насеља, скренули са пута ка Товарнику возећи се по пољском путу поред винограда „Вупика“, у атару села Сотин, заустављају се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала, где оштећене изводе из камиона и постројавају у врсту и сами се постројавајући на сличан начин, на неколико метара удаљености од оштећених, те када је након краће препирке између оштећене Мирјане Рагуж и оптуженог Драгана Митровића, овај у њу испалио рафал из аутоматске пушке, а одмах затим окривљени сарадник Жарко Милошевић, као и НН звани „Цволе“ сада покојни и остали присутни ове оружане групе, осим оптуженог Драгана Лончара и возача војног камиона, пуцају у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места,

- чиме су извршили и то:

Оптужени Драган Митровић, радњама описаним под тачкама 1 и 3 изреке пресуде

Окривљени сарадник Жарко Милошевић, радњама описаним под тачкама 1, 2 и 3 изреке пресуде

-кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ,

па суд опт. **ДРАГАНА МИТРОВИЋА** применом напред наведене законске одредбе из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ и одредби чланова 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е
на **КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 15 (ПЕТНАЕСТ) ГОДИНА**

Суд окр. сарадника **ЖАРКА МИЛОШЕВИЋА** применом напред наведене законске одредбе из чл. 142 ст. 1 Кривичног закона СРЈ у саизвршилаштву у вези чл. 22 КЗ СРЈ и одредби чланова 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е
на **КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 9 (ДЕВЕТ) ГОДИНА**

Применом чл. 50 КЗ СРЈ у изречену казну затвора окр. сараднику Жарку Милошевићу се урачунава и време проведено у притвору почев од 29.01.2013. године, када је лишен слободе, а који притвор му је одређен решењем судије за претходни поступак Одељење за ратне злочине Вишег суда у Београду Ки.По2.бр. 1/13 од 31.01.2013. године, па до 28.03.2013. године, када му је притвор укинут.

На основу одредбе чл. 258 ст. 4 ЗКП оштећени Бранка Матијашевић, Игор Матијашевић, Виолета Матијашевић, Евица Ђукић, Златко Рајс, Јелена Војковић, Драгица Урукаловић, Марина Рамбоусек, Ивуша Кушић, Јелица Шарик, Весна Павличић Лукачић, Зоран Сили, Љубица Ђукић, Лидија Капетановић и Кристина Петровић се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу одредбе чл. 264 ст. 4 ЗКП-а опт. Драган Митровић и окривљени сарадник Жарко Милошевић се ослобађају плаћања трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава суда.

II

Опт. ДРАГАН ЛОНЧАР са личним подацима као у списима предмета,

Опт. МИРКО ОПАЧИЋ са личним подацима као у списима предмета,

Опт. МИРОСЛАВ МИЛИНКОВИЋ са личним подацима као у списима предмета,

На основу одребе чл. 423 ст. 1 тач. 2 ЗКП

ОСЛОБАЂАЈУ СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да су:

У време унутрашњег (немеђународног) одржаног сукоба, који се у току 1991. године одвијао на деловима територије Републике Хрватске, тада у саставу Социјалистичке федеративне Републике Југославије, између организованих

оружаних формација територијалне одбране и милиције, састављених претежно од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране, и с друге организованих оружаних формација Републике Хрватске, Збора народне гарде и милиције, као припадници територијалне одбране Сотин, милиције и ЈНА, у периоду од октобра па до краја децембра месеца 1991. године, у насељу Сотин и околини, кршећи правила међународног права садржаног у члану 3 став 1 тачка 1-а Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, од 12.08.1949. године, у вези са чланом 13 став 1 у вези са чланом 4 став 1 тачка а, допунског Протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба у Протоколу 2,

вршили убиства

појединих цивилних лица, припадника цивилног становништва несрпске националности који нису припадали ни једној оружаном формацији, нити су учествовали у војном операцијама, па су тако:

Дана 27.12.1991. године у околини Сотина, окривљени сарадник Жарко Милошевић, оптужени Драган Митровић, Драган Лончар и Мирко Опачић, извршили убиство 13 цивилних лица несрпске националности и то Марка Филиповића, Кате Филиповић, Славице Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалене Кушић, Ивице Матијашевића, Андрије Рајса, Марка Рагужа, Мирјане Рагуж, Мирослава Рагужа, Хенриха Силија и Жељка Војковића, а оптужени Мирослав Милинковић им у томе помогао и то тако што су:

Дана 26.12.1991. године у Сотину и то окривљени сарадник Жарко Милошевић, као командант локалне територијалне одбране, а оптужени Мирко Опачић као председник савета Месне заједнице новоформираног локалног органа власти, у присуству још неколико припадника наведеног органа, договорно донели одлуку да се са списка мештана несрпске националности који ће бити исељени и аутобусима пребачени на територију коју су контролисали Хрватски органи власти, а ради смештаја новопридошних избеглица српске националности из западне Славоније, издвоје и напишу 13 наведених цивилних лица које истог дана треба привести у просторије локалне станице милиције и сутрадан одвести на неку локацију и тамо их све убити и да такву одлуку у погледу привођења и одвођења ради убиства треба да реализује окривљени сарадник Жарко Милошевић са појединим припадницима локалне територијалне одбране и милиције, што овај и чини, тако што прво одлази у станицу милиције где присутним припадницима саопштава да истог дана приведу и задрже у станици милиције ових 13 цивилних мештана, који су одмах у наведеном смислу тако и поступили, с тим што је истог дана оптужени Мирко Опачић о наведеној одлуци обавестио оптуженог Мирослава Милинковића, тада у чину капетана прве класе ЈНА и истовремено у својству команданта позадинског батаљона из састава 80-те моторизоване бригаде ЈНА, и команданта места Сотин који се са таквом одлуком сагласио и притом им у њеној реализацији помогао, уместо да реализацију такве одлуке спречи, што је у смислу законских и других прописа био дужан, обзиром да се радило о намери извршења тешког кривичног дела против међународног хуманитарног права, а што је био у стварној могућности обзиром на војне ефикасности којима је командовао, тако што сутрадан 27.12.1991. године обезбеђује и посредством Драгана Тодоровића, члана његове команде, даје на располагање војни камион са возачем окривљеном сараднику Жарку Милошевићу, који исто јутро претходно појединачно упознао са наведеном одлуком оптужене Драгана Митровића, припадника локалне милиције, Драгана Лончара, припадника локалне територијалне одбране, НН званог „Цволе“

сада покојног, затим двојицу идентификованих припадника милиције против којих је истрага у прекиду и још неколико припадника милиције и територијалне одбране неутврђеног идентитета, на шта су сви они добровољно пристали, након чега испред станице милиције окривљени сарадник Жарко Милошевић уводи све оштећене у товарни део војног камиона, којим је управљао војник из састава присутних припадника ЈНА, неутврђеног идентитета, потом седе у кабину камиона са возачем и крећу регионалним путем ка Товарнику, док оптужени Драган Митровић и Драган Лончар и остали припадници територијалне одбране и станице милиције, неутврђеног идентитета, крећу за њима са неколико путничких аутомобила, па након што су прошли поред контролног пункта без контроле и задржавања и по изласку из насеља, скренули са пута ка Товарнику возећи се по пољском путу поред винограда „Вупика“, у атару села Сотин, заустављају се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала, где оштећене изводе из камиона и постројавају у врсту и сами се постројавајући на сличан начин, на неколико метара удаљености од оштећених, те када је након краће препирке између оштећене Мирјане Рагуж и оптуженог Драгана Митровића, овај у њу испалио рафал из аутоматске пушке, а одмах затим окривљени сарадник Жарко Милошевић, оптужени Драган Лончар као и НН звани „Цволе“ сада покојни и остали присутни ове оружане групе, пуцају у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места,

-Чиме би извршили и то:

опт. Драган Лончар и опт. Мирко Опачић

-кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чл. 22 КЗ СРЈ,

а опт. Мирослав Милинковић

-кривично дело ратни злочин противи цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ у помагању у вези са чл. 24 КЗ СРЈ.

На основу одредбе чл. 258 ст. 3 ЗКП оштећени Бранка Матијашевић, Игор Матијашевић, Евица Ђукић, Златко Рајс, Јелена Војковић, Драгица Урукаловић, Ивуша Кушић, Јелица Шарик, Весна Павличић Лукачић, Зоран Сили, Љубица Ђукић и Лидија Капетановић се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу одредбе чл. 265 ст. 1 ЗКП трошкови кривичног поступка у односу на оптужене Драгана Лончара, Мирка Опачића и Мирослава Милинковића падају на терет буџетских средстава суда.

Затим је веће донело

Р Е Ш Е Њ Е

На основу одредбе члана 200 став 5 ЗКП-а према:

Оптуженом ДРАГАНУ МИТРОВИЋУ, са личним подацима као у списима предмета,

ПРОДУЖАВА СЕ мера забране напуштања боравишта у Вршцу, ул.Делиградска бр.36, која је према оптуженом Драгану Митровићу одређена решењем судије за претходни поступак Ки.По2.бр. 1/13 од дана 13.12.2013. године.

НАЛАЖЕ СЕ оптуженом Митровић Драгану да се се сваког првог и петнаестог у месецу јавља надлежној полицијској станици према месту боравишта, с тим што је надлежна полицијска станица дужна да без одлагања суд обавести уколико се окривљени не буде јављао.

УПОЗОРАВА СЕ оптужени да се против њега може одредити притвор ако прекрши изречену забрану, без одобрења суда.

Наведена мера према оптуженом, може трајати док за тим постоји потреба а најдуже до правноснажности пресуде, односно до упућивања на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе.

Затим је веће донело

Р Е Ш Е Њ Е

На основу одредбе члана 198 став 2 ЗКП према:

Оптуженом ЛОНЧАР ДРАГАНУ са личним подацима као у списима предмета,

I

УКИДА СЕ МЕРА ЗАБРАНЕ ПРИЛАЖЕЊА, САСТАЈАЊА И КОМУНИЦИРАЊА СА:

1. окр. ЈОКИЋ ЖЕЉКОМ, од оца Милована, рођеним 11.11.1966. године у Босанској Градишки, Босна и Херцеговина, са непознатим местом пребивалишта

2. окр. МИТРОВИЋ ДРАГАНОМ, од оца Митра, рођеним 23.07.1967. године и Вршцу, са пријављеним пребивалиштем у Вршцу, ул. Делиградска 36 и

3. окр. ГОРАНОМ ПАВИЋЕМ, од оца Глигорија, рођеним 23.08.1965. године у Вуковару, са тренутним боравиштем у Канади,

која му је одређена решењем Вишег суда у Београду - Одељења за ратне злочине Ки.По2 1/2013 од 28.03.2013. године.

II

На основу одредбе члана 200 став 2 ЗКП,

УКИДА СЕ мера забране напуштања територије Републике Србије без одобрења суда, која му је одређена решењем Вишег суда у Београду - Одељења за ратне злочине Ки.По2 1/2013 од 28.03.2013. године.

Седите.

Чули сте одлуку судског већа, настојаћу да вам дам кратко образложење овакве судске пресуде, а чињеница је да ћете добити пресуду са детаљним образложењем у писменом отпракву.

Оно што је суд утврдио већ од припремног рочишта 03.09.2014. године странке су учиниле неспорним да се у другој половини 1991. године на деловима територије Републике Хрватске која је тада још увек била у саставу СФРЈ одвијао унутрашњи сукоб између организованих оружаних формација Територијалне одбране и милиције састављене претежено од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране и организованих оружаних формација Републике Хрватске, Збора народне гарде и милиције са друге стране, као и да између осталих територија Републике Хрватске и територија насеља Сотин била обухваћена наведеним сукобом.

Неспорно су странке учиниле и да је Сотин био приградско насеље града Вуковара у Хрватској у којем је до почетка оружаног сукоба живело у знатној већини становништво Хрватске националности, а мањину су представљали припадници осталих националности - Срби, Мађари, Русини и Југословени.

Такође странке су учиниле неспорним да је окривљени сарадник Жарко Милошевић у критично време био припадник Територијалне одбране, да је оптужени Мирко Опачић био председник савета Месне заједнице, да је оптужени Мирослав Милинковић критичном приликом био припадник 80. моторизоване бригаде ЈНА и командант места Сотин и да је критичном приликом страдало 16 лица Хрватске националности који су имали цивилни статус, а да сва петорица оптужених имају пребивалиште на територији Републике Србије као и да су држављани Републике Србије.

Обзиром на цивилни статус жртава предметни оружани сукоб је био таквог обима и интензитета да се могу применити правила Међународног права садржана у Четвртој Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата, чији члан 3 који се односи на сукобе који немају међународни карактер обавезује сваку страну у сукобу да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од стране уговорница примењују одредбе овог члана као и правила Допунског Протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба Протокол 2 при чему је чланом 3 заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив на оружане сукобе уопште. Друга страна у сукобу су била организоване оружане формације Републике Хрватске, Збора народне гарде, војска и МУП.

Одредбом члана 3 став 1 тачка 1а Четврте Женевске конвенције између осталог је прописано да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима подразумевати ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или било којег другог узрока поступати у свакој прилици човечно без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, те да се у том циљу забрањено у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима и између осталог па нарочито све врсте убистава.

Одредбом члана 13 став 1, 2 и 3 Допунског Протокола уз наведене Женевске конвенције Протокол 2 од 08.06.1977. године прописано је да цивилно становништво и појединици цивили уживају општу заштиту од опасности која проистиче из војних операција.

Одредбом члана 4 став 1 Допунског Протокола уз наведену Женевску конвенцију Протокол 2 предвиђено је између осталог да ће сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима бити у свим приликама хумано третирана без икакве дискриминације и да је у смислу истог члана став 2 тачка а против свих поменитих лица између осталог забрањено у свако доба и на сваком месту насиље над животом нарочито убиствима.

У вези са ова три одвојена догађаја која су била предмет оптужнице и наше пресуде неспорно је утврђено да свих 16 оштећених сада покојних имали су статус

цивилних лица, у смислу правила наведених Женевских конвенција. Ове чињенице нису у својим одбранама оспорили ни један од окривљених, нити било ко од испитаних сведока, а у објективном смислу потврђују се и подацима садржаним и достављеним у приложеној документацији од стране Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку.

Што се тиче чињенице припадности самих окривљених одређеним одрганизованим оружаним формацијама они су то и сами признали. Оптужени Мирослав Милинковић не спори да је био припадник тадашње ЈНА у чину капетана, а из писмене документоване наредбе војних органа команде 80. моторизоване бригаде од 16.11.1991. године јасно је утврђено да је био распоређен у Сотин и да је био командант места, да је он био капетан прве класе командант позадинског батаљона, да му је заменик био Немања Јанковић а Драган Тодоровић члан команде, са конкретним задацима између осталог да организују у наведеном месту власт у складу са правилима службе, оружаних снага обезбеде нормалне услове за живот и рад становништва и спрече свако малтретирање становништва и неовлашћен улазак и претрес станова и кућа.

Што се тиче оптуженог Мирка Опачића он је сам исто учинио неспорним чињеницу, а то су потврдили сви саслушани сведоци и остали оптужени, да је у то време био председник Месне заједнице, Савета месне заједнице. За Драгана Лончара да је био пунолетан, да су сва пунолетна лица која су у то време била на територији Сотина били припадници Територијалне одбране. Што се тиче милиције окривљени Драган Митровић је био припадник милиције, он то није ни спорио, претходно је био у Територијалној одбрани Вуковара, а потом је дошао у милицију у Сотин и био припадник милиције.

Оно што је спорно било током овог поступка је било ко је шта од оптужених радио односно које радње је ко од њих предузимао.

Суд је имао у виду и споразум који је закључио окривљени сарадник Жарко Милошевић са Тужилаштвом за ратне злочине. Решењем Вишег суда у Београду Одељења за ратне злочине, судије за претходни поступак строго Пов.По2 4/2013 од 17.07.2013. године, до тада окривљени Жарко Милошевић добио је статус окривљеног сарадника тако што је суд прихватио споразум о сведочењу окривљеног СОК бр.2/13 закљученог дана 28.06.2013. године између Тужилаштва за ратне злочине и окривљеног Жарка Милошевића на основу којег је окривљеном сараднику за извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22 КЗ СРЈ утврђена казна затвора у трајању од 9 године. И судско веће је било везано овим споразумом у погледу казне коју је окривљени сарадник постигао и договорио се са тужилаштвом.

Међутим, сам споразум није једини и одлучујући за судско веће, јер судско веће може да цени оно што је окривљени сарадник навео, признао своје учешће и говорио о другима, али да би суд донео одлуку мора проверити исказ окривљеног сарадника то његово признање и ценити све остале како исказе сведока, исказе других саоптужених, тако и друге материјалне доказе које је суд имао.

Дакле Ви сте чули судску одлуку оно што је неспорно и што је суд са сигурношћу утврдио таква је и одлука. Да је огласио кривим оптуженог Митровића да га је осудио на казну затвора од 15 година, да је огласио кривим окривљеног сарадника Жарка Милошевића и ту смо били везани одлуком о казни, јер нас споразум који је Милошевић постигао са тужилаштвом ограничава значи морамо прихватити ту казну од 9 година затвора.

Анализирајући одбране оптужених ја ћу покушати да вам дам један сажет приказ одбрана оптужених и исказа сведока да бисте видели шта је руководило судско веће да донесе овакву одлуку.

Оптужени Драган Митровић који је био припадник милиције је саслушан пред тужилаштвом за ратне злочине, када је ту саслушаван он је негирао извршење и једне и друге кривично-правне радње наводећи да у односу на прву радњу која се десила крајем октобра месеца 1991. године, неутврђеног дана октобра месеца `91. када су убијени Снежана Блажевић и Стјепан Штер он физички уопште није био у Сотину. За наводе те своје тврдње он је доставио две потврде, односно његова одбрана је доставила две потврде, то су потврде број 3558 од 29.11.1991. године у којој је констатовано да је војни обавезник добровољац Драган Митровић из Вршца учествовао у борбама за ослобођење Вуковара у времену од 26.09.1991. до 08.11.1991. године. Он се у том делу тако и бранио да је био припадник Територијалне одбране Вуковар и да је тек од 08.11. значи новембра месеца `91. дошао у Сотин на основу распореда који је добио. Затим имамо потврду српске области Славоније, Барање и Западни Срем МУП-а од 07.11.1991. године где је констатовано да је Драган Митровић од оца Митра, рођен 23.07.`67 године упућен на рад у Станицу милиције Сотин као милиционер заједно са Жељком Новичићем, Миодрагом Станојевићем и Слободаном Љубојевићем. Значи то је потврда којом се он распоређује за рад у Станици милиције Сотин. Међутим, суд овакве потврде може прихватити уколико су потврђени и другим доказима, али за разлику од неких других случајева овде ове потврде нису потврђене из разлога што не само да окривљени сарадник Жарко Милошевић терети оптуженог Митровића за догађај под тачком 1 и за догађај под тачком 3 изреке пресуде, где наводи његово учешће и шта је он конкретно радио и кога је лишио живота, већ имамо исказ сведока Безбрадица Предрага са којим Митровић током овог поступка када је питан у каквим је односима изјављује да је у коректним односима да није у завади и тако даље. У односу на окривљеног сарадника Жарка Милошевића он је говорио да су били у извесним сукобима па је суд и то проверавао али имамо сведока Безбрадица Предрага који саслушан у истрази у вези са догађајем под тачком један изреке пресуде када су страдали Пишта и када је страдала Снежана, сведок Безбрадица овако наводи: „Жаре је најпре одгурнуо Пишту, потом испалио неколико метака рафално из аутоматске пушке у Пишту а одмах је рафално запуцао и Драган Митровић у Снежану“. Сведок даље наводи он се удаљио, Цволе је копао рупу.

Дакле, ту сведок децидирано тврди да је Митровић пуцао у Снежану и убио је, чиме потврђује наводе окривљеног сарадника Жарка Милошевића. Значи суд не само да верује искључиво сараднику, сваки навод који је окривљени сарадник овде навео и направио споразум са тужилаштвом суд је проверавао.

Надаље, овај сведок Безбрадица касније на главном претресу је навео да није видео да је пуцао Митровић али га је Митровић позвао да му покаже како је пуцао у Снежану па је он на основу тога претпоставио да је он пуцао. Међутим нако што сам му ја као председник већа предочила његов исказ дат пред тужилаштвом Безбрадица наводи да је видео да је Митровић пуцао у Снежану Блажевић и да се тога сећа као кроз маглу. Значи дефинитивно потврђује да је Митровић убио Снежану Блажевић.

Што се тиче тачке 3 изреке пресуде где су оглашени кривим Жарко Милошевић и оптужени Драган Митровић, значи за овај догађај од 27.12.1991. године када је убијено ових 13 цивилних лица како је и наведено у пресуди, Митровић тврди да није био тада на лицу места, да није учествовао, да никог није убио, али да јесте ишао као пратња аутобусима када је било исељавање из Сотина за Шид и да је ишао као пратња. Оно што је суд неспорно утврдио, чињеница да је било

исељења хрватског становништва из Сотина, пребацивани су на Хрватску територију а због доласка српског становништва из Западне Славоније. Сама та одлука о исељењу није донета у Сотину, то је урађено на једном вишем нивоу, да ли су то радили органи Српске области Славонија, Барања и Срем, то је сад питање претпостављамо да је то било донето у Вуковару, јер и сам окривљени сарадник Жарко Милошевић каже „ја не знам ко је донео одлуку о том исељењу“ и тако даље.

Оно што је неспорно суд утврдио јесте да је 26.12.`91. године у Сотину у Месној заједници, био да ли ћемо га назвати састанак или договор или углавном налазили су се ту Жарко Милошевић окривљени сарадник, био је ту Мирко Опачић, била је покојна Јованка Мартић, био је Лазар Гинтор, био је Милан Вучелић, био је Винко Тркуља, Бранко Тркуља, дакле то је све утврђено из исказа свих сведока, оптуженог сарадника и шта је још утврђено било је питање спискова, Митровића значи ценимо све чињенице, Жарко терети Митровића да је убио Снежану, да је учествовао у трећем овом догађају кад су стрељани ових 13 лица и да је пуцао у ову Миру Рагуж, али не терети га да је био присутан кад су прављени спискови и то нико и не каже, значи Митровић тад није био, али спискови оно што смо на основу исказа свих саслушаних сведока утврдили да практично спискови нису прављени него да је то био списак становника хрватске националности који се налазио у просторијама Месне заједнице и да је тада дошло до разговора које ће становништво хрватске националности бити исељено и сам Мирко Опачић децидирано наводи био сам присутан, противио сам се и чак сам неко троје својих комшија успео да спасем да их не иселе. Покојна Јованка Мартић која је вероватно била највећим делом упозната са свим тим како се одвијао тај састанак је најалост применула и нисмо је могли ни чути, мислим да би она дала доста других података и свега шта се ту дешавало. Онај део где окривљени сарадник Жарко Милошевић говори да је прављен списак за ликвидацију, једноставно такав списак нико није споменуо нити могао у том делу да потврди његов исказ од присутних чланова Месне заједнице а набројала сам ко је све био, значи нико није рекао да је прављен списак да се уопште разговарало о ликвидацији, за исељење је било неки су се противили неки су пристајали и давали одобрење. Обзиром да то није доказано суд није могао прихватити оно што стоји у оптужници да су договорно Мирко Опачић и Жарко Милошевић одлучили да се одређени број од ових лица хрватске националности који ће се иселити да се 13 стави на списак па да се убију. По налажењу суда, а то потврђују и остали сведоци да је руководио састанком Жарко Милошевић, да је држао списак и да је он окруживао људе и ових 13 људи по налажењу суда је сам заокружио Жарко Милошевић. Затим, он ту одлуку сам и спроводи, уз помоћ неких припадника месне заједнице и полиције. Он одлазио у полицију каже, даје списак са именима лица која треба привести. То не споре ни Безбрадица, који је ишао, ни Вељко Васиљевић, ни Борис Анојчић, сви они су говорили да су ишли по кућама по овом списку обавештавали људе који су привођени и који су доведени те вечери, односно дошли те вечери, затим Јокић, дошли те вечери и ових 13 лица је преноћило те вечери у станици милиције, да би сутрадан били изведени.

Оно што је још неспорно утврђено да је био војни камион у центру села испред станице милиције, са церадом, снб боје, „Там 500“. Тај камион је био ту, то сви потврђују, значи то мора се прихватити, оно што каже Жарко Милошевић да су у тај камион људи стављени и одведени тамо где су погубљени. Међутим Жарко Милошевић тврди да је камион добио посредством, да му је рекао Опачић да иде код Милинковића, да је Милинковић био упознат, да је био упознат и Вишић Милорад и да је Милинковић дао камион, при томе знајући за шта ће тај камион да се користи за стрељање људи. То само каже Жарко Милошевић. Морали смо тај навод да проверимо. Опачић каже да уопште није било речи о ликвидацији људи на том састанку, да за никакав камион не зна, нити је уопште, нити би Милинковић такав

камион дао. Милинковић који је саслушан и изнео своју одбрану каже био сам командант села Сотин, командант 80. моторизоване бригаде, шта смо радили, то је позадинска бригада која треба да снабдева према оној наредби, да се брине о кукурузу, пшеници, храни, здравственој помоћи и да организује живот у селу, и истиче да није био 27.-ог када се десио критични догађај 27.12. у селу, да је отишао на одсуство пре католичког Божића и да је био одсутан 5 до 7 дана у Крагујевцу. То потврђује и сам Жарко Милошевић где каже заиста није ми дао Милинковић, ја јесам ишао код њега и тражио камион а камион ми је дао његов заменик Драган Тодоровић. Драган Тодоровић је овде саслушан као сведок, он каже не сећам се. Ми не можемо сведока натерати јер је његово право, јер има упозорење где сведок каже односно упозорава се да није дужан да говори оно што би њега изложило кривичној одговорности. Тај сведок користи своје право и каже да се не сећа, могуће заиста да се не сећа да је дао камион, међутим оптужени Милинковић јасно, гласно од почетка поступка и пред тужилаштвом када је саслушаван и на главном претресу не спори да је војска давала војне камионе за потребе Територијалне одбране и објашњава да су рађени превоз пшенице, кукуруза и друге ствари, а да никад није рађен транспорт људи и не спори он чак, он дозвољава могућност да је и овом приликом дао војни камион, да је отишао и није га ни интересовало у које сврхе треба територијалној одбрани тај камион, да је после тај камион дао Жарку његов заменик Драган Тодоровић. У томе, то суд прихвата као доказано и веродостојно.

Значи, када смо ценили исказ окривљеног сарадника он је у многоне допринео да се уопште дође до жртава да се пронађу жртве, да се открије где су те жртве. Неки су браниоци овде говорили, па да лако је Жарку Милошевићу да каже где су жртве, кад он зна где их је закопао и после где их је пребацивао, то је чињеница, међутим има ту још неких људи који су упућени па нису то рекли.

Још једна ствар, што се тиче ове кривично-правне радње под тачком 3 изреке пресуде где је Митровић такође оглашен кривим са Жарком, значи Жарко је признао и за Марина Кушића да га је убио, да је пуцао у Штера да га је убио, да је пуцао после у ових 13 људи и да их је убио. За Марина Кушића не само да имамо признање Жарково, јер није нам довољно само да неко то призна, него имамо Мирка Ковачевића који је био командир милиције у то време и који је ишао заједно са покојним Вељком Васиљевићем и Жарком на терен да Марин Кушић пронађен тај пиштољ. Када је Марин Кушић дао тај пиштољ Мирко Ковачевић описује да гледа својим очима, да Марин Кушић иде, да поред њега стоји Вељко Васиљевић и да га хвата за руку и у том тренутку он застаје а Жарко Милошевић пуца и убија Марина Кушића. Значи то је такође доказано.

Што се тиче Митровића за ово кривично под тачком 3. Митровић каже у својој одбрани - нисам учествовао у убиству ових 13 цивилних лица, негира то, каже - јесам био као пратња, знам за исељење, да је било одређених лица исељених хрватске националности из Сотина, нисам учествовао у прављењу списка, и то потврђују и остали, али то да није учествовао у убиству ових 13 цивилних лица не само да то говори и да га терети Жарко Милошевић јер и то што Жарко каже суд мора да провери, не може да безрезервно верује Жарку Милошевићу. Међутим ми имамо сведока који то потврђује, односно не сведока него то потврђује оптужени Лончар који је рекао када је саслушаван пред тужилаштвом за ратне злочине, Лончар каже „мене је једном приликом Жаре позвао да будем пратња неког камиона“, пошао је, да није знао о чему се ради, позвао га је пратња за исељење људи видео је каже да људи излазе из камиона и девојку Миру која се расправља с Митровићем, значи потврђује да је Митровић ту био, који је запуцао у њу, а онда сви остали су запуцали и Лончар тврди да није пуцао јер није ни износио пушку са задњег седишта свог аута, људи су стајали у групи нико им није рекао да стану у врсту. Сад Жарко каже врста или група да ли је то било тачно врста или мало неправилно, углавном то се тако дешавало. У полицији је још Лончар навео да су људи већ били изашли из

камиона, док је на саслушању у Тужилаштво навео да је видео како људи излазе из камиона. На главном претресу Лончар мало атерира па каже - нисам видео да је пуцао Митровић већ сам чуо приче да је он у вези са Миром Рагуж па из тог разлога претпостављам да је пуцао Митровић. Међутим када га ја приликом суочења са окривљеним сарадником Жарком Милошевићем питам на ове околности Лончар поново децидирано потврђује Драган Митровић први запуцао и пуцао у Миру Рагуж, а после рафална паљба и остали пуцају у оштећене.

Што се тиче његовог учешћа у овом догађају чињеница је да је Жарко Милошевић дошао код њега кући, да га је позвао да дође као пратња за обезбеђење односно као обезбеђење за лица која треба иселити, Жарко каже ја сам му рекао да ће бити одређена лица ликвидирани и он је пристао на то. Међутим ми такву потврду немамо. Брат Лончара - Никола Лончар који је овде био један врло убедљив сведок за суд а мислим и за све остале који су пратили суђење, децидирано каже - тачно долазио је Жарко Милошевић кући и онако провирио питао да ли имамо кола, пошто смо имали неког старог „Стојадина“ Лончар је рекао имамо, позвао је мога брата да иде с њим као обезбеђење, а и ја сам хтео да идем, био сам рањен, међутим он је рекао остани где ћеш такав рањен. И тај сведок је то овде доследно све испричао и у осталом друге догађаје он није био непосредни сведок самих ових ликвидација и овога али је остао доследан без обзира на касније промене исказа овде и Лончара и Митровића и тако даље.

Дакле, суд није могао ни из једног доказа закључити да је Лончар пуцао, при томе шта још, суд је ценио исказ окривљеног сарадника Жарка Милошевића. Када говори о томе ко је пуцао за овај трећи догађај он каже овако једно паушално, па сви су пуцали, када га на инсистирање браниоца адвоката Николића овде питамо да ли је видео да је пуцао Лончар он каже па нисам гледао мислим да је пуцао. Ми не можемо на основу претпоставки мислим, јесам, нисам, значи ако тврдите за некога да је пуцао да је починио ратни злочин, морамо имати чврсте доказе. Дакле суд ослобађа Лончара не зато што, можда је он то и урадио, али за овај суд нема доказа. Суд искључиво суди на основу онога што смо имали од доказа. Значи Лончар је за то дело ослобођен.

Мирко Опачић је ослобођен јер заиста нисмо ни једном радњом могли да утврдимо да је на овом састанку у Месној заједници било договора о ликвидацији људи. Саслушани су многи сведоци и Лазар Тинтор и Винко Тркуља, који су овде децидирано пред судским већем рекли да Жарко Милошевић лаже када говори да је било речи о састанку где се одлучивало о ликвидацији људи. Оно што је мој утисак као председника већа, а мислим и целог већа јесте да многи од сведока, Ви сте видели да смо саслушали и доста сведока одбране, све сведоке тужилаштва да многи од сведока који су овде говорили о догађајима у Сотину и овим догађајима који су овде предмет пресуде о догађајима из 1991. године, су се дозирали изјашњавали. Можда они и више знају, али су говорили дозирали, али то је њихово право из разлога што сведоку се даје упозорење да није дужан да говори оно што би њега изложило кривичној одговорности, а осим тога многи од тих сведока су и на оптужници тужилаштва у Хрватској па могуће и да због тога нису све рекли што знају.

Што се тиче Мирослава Милинковића оптуженог, суд је такође њега ослободио за помагање у извршењу ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, а из разлога што заиста није био ни један доказ да је овај оптужени био упознат са ликвидацијом људи, јер му се ставља и да није спречио убијање људи, из разлога што је могао као командант места Сотин имао је војне

могућности да то спречи. Међутим, човек није могао то, ни спречити, ако није ни знао да ће доћи до ликвидације ових људи.

Што се тиче сарадника окривљеног Жарка Милошевића у погледу камиона, очигледно, у погледу камиона значи рекао је да је добио камион од Милинковића, а то потврђује и Милинковић, и Милинковић каже да је Жарко Милошевић долазио и тражио камион за потребе територијалне одбране, не наводећи тачно за коју сврху му треба камион, а што се тиче аутобуса, неспорно је да су аутобуси били ту у центру села, да је ишло исељење хрватској становништва на подручје Хрватске, да су поједини од ових лица која смо овде саслушали били у пратњи ових лица која су иселјавана, што су потврдили Борис Анојчић, Саша Драча и други. Поставља се питање, па одакле сад ти аутобуси ту. Очигледно да је ова одлука о исељењу лица хрватске националности односно како бих рекла замене становништва из Сотина била договорена на вишем нивоу и суд прихвата да је Милорад Вишић прихвата значи тај део исказа окривљеног сарадника да је Милорад Вишић био тај који је обавестио Жарка да ће бити исељење, да иде код Станка Вујановића и да узме те, да ће му он обезбедити те аутобусе иако је Милорад Вишић овде када је саслушаван као сведок, рекао да он то није могао, да јесте упознао Станка Вујановића, али да Станко није имао те аутобусе, међутим из свих исказа саслушаних сведока овде јасно је да је Милорад Вишић као изузетно образован човек доктор и како га Жарко Милошевић назива „мозак села“ значи изузетно паметан, имао те могућности при чему је он био и у политичким сверама и договорима и о томе је значи обезбедио ове аутобусе.

То је укратко одлука судског већа. При томе, суд је имао у виду и исказе оштећених који су дали у поступку који се водио пред судом у Хрватској Драгице Урукаловић, затим...само да набројим сва ова лица која смо ценили... Ивана Матијашевића, затим Евице Ђукић, Јање Рагуж, Љубице Ђукић и других који немају непосредних сазнања о страдањима њихових најближих али који дефинитивно говоре да је било ту етничког чишћења у Сотину, хрватског становништва односно да су били у неравноправном положају да су морали да носе беле траке око руке, да су хрватске куће биле обележене неким белим заставама, да су ова лица морала да раде женске особе морале да раде за снабдевање војске и тако даље, кување, спремање и ова лица су говорила како је дошло да су поједини припадници милиције и територијалне одбране долазили и обавештавали их о њиховим најближим да дођу у центар села где су их после привели и после им се губи сваки траг. Међутим, о самом чину на који начин су ова лица убијена они не знају јер нормално нису ни били присутни.

Што се тиче казне. Казна од 9 година затвора за Жарка Милошевића окривљеног сарадника, то је договорено између тужилаштва и њега, споразумом о сведочењу. Ту је суд везан и ту ништа није суд могао да интервенише. За Митровића казна од 15 година затвора мислимо да је адекватна учињеном кривичном делу и радњама које је починио, тежини учињеног кривичног дела, последицама и бројности жртава цивилних лица која су настрадала ни крива ни дужна, не пружајући никакав отпор, без наоружања, значи лица која уопште ничим нису скривила да овако заврше.

Још једна ствар овде је интересантна, а то је, да овај догађај са овом пресудом неће бити у целости решен, односно није решен. Зашто? Имамо двојицу лица за сада идентификованих према којима је истрага у прекиду. Ради се о Јокић Жељку и Горану Павићу који су такође учествовали, бар постоји основана сумња да су учествовали у свим овим радњама. Ова лица се налазе у Аустралији, Канади. Њима је одређен притвор и расписана потерница, па није искључено да ће једног дана и они

бити овде пред судом и дати своје виђење ових догађаја. Затим, овде су учествовала још нека лица која на жалост више нису жива Јованка Мартић, Вељко Васиљевић, Бранко Тркуља, међутим то је сада виша сила, ту суд ништа није могао.

Још једну ствар коју сам заборавила да кажем, јер има пуно чињеница а покушавам да сажмем све ово што смо одлучили, јесте у вези са сведоком Радомиром Несторовићем и овим „Улт“ машином коју је Жарко узео и отишао после да би затрпао ове лешеве када су бачени у канал. Радомир Несторовић овде каже „тачно је ја сам био припадник 813-те инжењеријске јединице, јесте ја сам имао тај „Улт“ био задужен, радио сам на рашчишћавању терена у Вуковару, а „Улт“ је стајао испред у центру села испред Месне заједнице, испред полиције и просторија територијалне одбране“. Међутим, Радомир Несторовић ни једном речју не спомиње нити каже да му је „Улт“ одобрио, дао Милинковић војни командант места, него напротив, он каже „пришао ми је Бранко Тркуља“, који је на жалост такође покојни и каже „Бранко Тркуља ми је рекао добио је одобрење од војне команде да идем са овим „Улт“ да затрпам неки пут који је нераван“ и он заиста одлази. Долази Жарко Милошевић, седа са њим у „Улт“ одлазе, пролазе поред овог пункта, нико их не контролише јер је познато из исказа овде саслушаних сведока је утврђено да су поједина војна возила, дакле овај камион који је ишао па онда овај „Улт“ који се стално ту креће и возаче које знају ови који стоје на контролном пункту некад су пропуштали не тражећи пропуснице које су биле обавезне за друга лица. Он одлази са Жарком Милошевићем и каже „ја седим у кабини, Жарко излази и упућује ме како шта да равњам, набацујем земљу и тако даље и нисам видео да се ради о оштећеним лешевима“ и тако даље. Међутим, Жарко Милошевић тврди „ја сам рекао Несторовићу где идемо, шта радимо, причали смо у кабини, јесте да он није излазио и није видео али ја сам му рекао“. За то ми нисмо имали доказе и нисмо имали доказ ни да је „Улт“ одобрио и дао командант Милинковић из простог разлога по дефолту ствари ова машина не припада позадинској бригади којом командује, којом је командовао у то време капетан Милинковић, већ је то посебно машинско одељење и потом Несторовић и каже након извесних 2-3 дана срео га је, како је он рекао, Зекић мислим да се звао, командант те 813-те инжењеријске јединице, те машинске јединице и питао га да ли је затрпао пут, па у том смислу ми прихватимо тај исказ Несторовића, а не оно што каже Жарко Милошевић да је добио „Улт“ од, односно одобрен од стране Милинковића, да га је Милинковић када се вратио са одсуства питао да му је он рекао да су ликвидирани ти људи и да је он рекао „па јесте затрпали лешеве“ Милошевић је рекао „нисмо“ и онда му он дао „Улт“. Шта хоћу да кажем, да суд не може да верује Милошевићу у свему. Значи свака његова тврдња, све оно што он овде износи ми смо проверавали. Да ли имамо и друге доказе и да ли се то уклапа у све оно што имамо почев од исказа сведока, од материјалних доказа и другог. И још једну ствар бих хтела да апострофирам пре него што завршим. Имали смо налаз и мишљење комисије са Института за судску медицину професора Дуњића и доцента Зорана Михаиловића. Они су на основу документације коју нам је доставило Одвјетништво из Хрватске дакле ради се о обдукционим записницима, о потврдама смрти, затим о анализама ДНК оштећених лица утврдили да се ради о свим овим оштећеним који су овде наведени у пресуди, а у осталом и сами оптужени су наводили да је заиста лишен живота Рајс, да је лишен живота Рагуш, да је лишен живота па су наводили имена ко је све био и ко је лишен живота. Имали смо ту проблем, протекло је доста времена, 1991. године су људи убијени. Када је вршена ексхумација, протекло је доста времена, па су онда премештане кости из једног тог канала на друго место. Оно што је остало биле су скелетни остаци ових лица. Ви сте видели да је овде вештак Дуњић, који је иначе експерт за судску медицину и изузетно цењен, јасно се изјаснио. Он каже, ја не могу да кажем да су узрок смрти код ових лица стрељање и тако даље, немам устрелне ране. Имао је за два лица он је

чак ту и навео код којих је нашао код Мирослава Рагуџа и мислим код Жељка Војковића. За остале је рекао да нема, зато што на костима тим остатцима скелетним није било устрелних рана, али он није искључио могућност да су ова лица заиста уколико су те ране настале заживотно на неким ткивима, која су најжалост због протеча времена уништена, могли да буду узрок смрти значи стрељање и ликвидација на овај начин. Тако да је суд све то имао у виду када је доносио овакву пресуду.

Ви ћете добити пресуду у законском року у писменом облику и сви ћете имати односно странке, тужилац, одбрана и оптужени право жалбе у року од 15 дана када примите пресуду.

Хвала лепо то је све.

Ја се извињавам. Реците.

Адв. Војислав Вукотић:Имам права на основу члана 432 став 2 ЗКП-а.

Председник већа: Добро.

Адв. Војислав Вукотић:Предлажем за продужење рока.

Председник већа: Извињавам се само укључите микрофон. Није проблем само укључите е то, микрофон.

Адв. Војислав Вукотић:На основу члана 432 став 2 ЗКП-а предлажем продужење рока за изјављивање жалбе за још 15 дана.

Председник већа: Добро.

Адв. Војислав Вукотић:Па молим да о томе одмах одлучите у складу са ставом 3 истог члана. То је једно.

Председник већа: Хвала лепо колега. Ево само да унесемо.

На основу члана 432 став 3 ЗКП-а

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Продужава се рок за жалбу на пресуду за још 15 дана.

Против овог решења жалба није дозвољена.

Ево, значи дат је рок 15 и 15, 30 дана за жалбу.

Адв. Војислав Вукотић: Друго молим Вас само, нисам завршио.

Председник већа: Реците.

Адв. Војислав Вукотић: Извињавам се колегинице. Само да Вас обавестим ако ми дозволите да ћу бити на годишњем одмору између 20-тог јула и 15-тог августа.

Председник већа: Колега није проблем, само извињавам се, знамо да су одмори јули и август значи док ми урадимо пресуду, док добијете, а друго ако нам се врати пресуда због одмора да је не примите, у сваком случају биће поновљена достава.

Адв. Војислав Вукотић: Не ја само још нешто да Вас обавестим, ово је много важније знам да јули и август нису толико критични. Ја почетком септембра путујем у Њујорк у посети својој ћерки имам разлог што идем, па Вас молим, јер остајем тамо до краја скоро септембра, да ми у том року не достављате пресуду.

Председник већа: Добро. Евидентирано је.

Адв. Војислав Вукотић: И да то буде од 01. октобра па надаље.

Председник већа: У реду, све је евидентирано то ћемо имати на транскрипту.

Адв. Војислав Вукотић: Немојте молим Вас да ја будем на путу.

Председник већа: Разумем Вас, Ви лепо обавештавате суд да се зна. Добро. Јел` нешто тужилац хтео, извињавам се?

Заменик тужиоца: Само за продужење рока за жалбу. Хвала.

Председник већа: Ево значи рок је дат 30 дана за жалбу. То је то.

Хвала Вам. Пријатно.

Довршено у 11,10 часова.

Записничар,

Председник већа-судија